

Retning, at han, da han saae denne besynderlige Misforstaelse fra flere Politimestres Side, ikke udsendte et nyt Cirkulære, hvori han lod dem vide, at de nu vare altsor tjenstvirige og gik langt videre, end han havde tænkt sig. Han havde da forhindret Overskridelser af, hvad hans virkelige Mening var, men det er aabenbart, at han, naar han ikke har gjort det, — vi saae vel at høre, om det er slet forsaauidt det er slet — ikke er fri for Skyld, overfor, hvad der foreligger; thi ligesom han har været opmærksom, før det første Cirkulære udkom, maatte en forstaaet Opmærksomhed paa, hvad dette førte til, have ført til et nyt Cirkulære. Efter at have hørt det ærede Medlem er jeg glad over at have udtalt, hvad jeg før udtalte om denne Sag; thi efter min Mening er Rigtigheden deraf nu fuldstændig bekræftet.

Thorup: Jeg kunde gjerne have fratalt Ordet efter at have hørt den ærede Ordfører. Jeg er ogsaa meget taknemlig for, at det er konstateret, at der er udsendt et Cirkulære for at forbyde enkelte offentlige Forsamlinger. Det har tidligere været en offentlig Hemmelighed; jeg vidste i alt Fald, at Justitsministeren har udstedt et saadant Cirkulære. Jeg har som bekendt været under offentlig Forsøgning for Neiten, og har derved faaet Leilighed til at erfare, at vedkommende Retsbetjent ikke delte Administrationens Opfattelse, men det var nu engang kommet fra Administrationen. Det glæder mig, at det er konstateret her i Salen, at Cirkulæret er kommet, og at Ministeren derefter har set paa, at der i Landet er forbudt Møder, som ikke vare socialistiske Møder, men egentlige Valgermøder, uden at udstede et andet Cirkulære.

Klein: Det synes at undre den ærede Ordfører, at det Cirkulære, som jeg omtalte, ikke er blevet offentliggjort i „Ministerialtidenden“, idet han mente, at alle Cirkulærer offentliggøres der. Jeg skal i den Henseende dog oplyse det ærede Medlem om, at han tager feil. Det er Noget, som følger af sig selv, at ikke enhver Henvendelse fra en overordnet Autoritet eller Embedsmand til Underordnede just finder Afgang til Offentligheden, og navnlig hvad der vedrører Politiforhold, egnede sig ingenlunde altid til saaledes at blive bekendtgjort offentligt. Naar det ærede Medlem ikke desto mindre mener, at det maatte anses for konstateret, at denne Meddelelse fra Ministeren til de forskjellige Overordnede — det var ikke noget Cirkulære til Politimestrene, men en Skrivelse til Overordnede — havde givet Anledning til den Misforstaelse, hvori en Mængde Politimestre antages at have gjort sig skyldige, maa jeg tilstaa, at det for mig er noget usædvanligt, hvorledes han kan anse dette for konstateret, naar han ikke kender den Skrivelse, hvormed det i den Henseende deeser sig. Indtil videre antager

jeg, vil han lade det staa ved Magt, hvad jeg har anført, og ikke drage det i Tvivl, naar jeg siger, at den omtalte Skrivelse var foranlediget ved nogle enkelte Tilfælde, der havde vaakt Forargelse, og derfor rettet mod Tilfælde af lignende Art, altsaa imod offentlige Forsamlinger under visse Omstændigheder og af en vis Art. Hvorvidt den skulde være bleven misforstaaet saaledes, som det ærede Medlem mener, af en Mængde Politimestre, ser jeg mig ikke i Stand til at have nogen bestemt Mening om. Jeg har Grund til at tro, at i den Tid, jeg var Justitsminister, er den ikke bleven misforstaaet af noget stort Antal Politimestre. Som jeg omtalte før, er der til min Kundskab kun kommet 2 Tilfælde, hvori Politimestre, medens jeg var Justitsminister, have forbudt Afholdelsen af politiske Møder om Søndagen forinden Kloften 4, men i intet af disse Tilfælde havde Vedkommende gjort det paa Grund af den Skrivelse, jeg har hentydet til, men de havde gjort det, som jeg sagde allerede før, ifølge deres Opfattelse af, hvad Forordningen af 1845 paabød. Naar det ærede Medlem talte om en Hjerteudgydelse, jeg skulde have havt, maa jeg tilstaa, at det forstod jeg ikke rigtig. Ikke heller tror jeg, at jeg ved mine Udtalelser har givet nogensomhelst Anledning til, hvad han bemærkede om, at, naar det gjaldt om at have Agtelse for Alles lige Frihed og Selvstændighed, og om at vise sit Venkab ved at ville, at Ingen forvrettes, saa vedkjendte han sig dette, at der ikke bør gjøres Forskjel paa Socialister og Andre. Jeg veed ikke, hvad han mente dermed; jeg tror ikke, at have givet nogensomhelst Anledning dertil. Ingen og heller ikke den ærede Ordfører har mindste Sjæle eller Hjemmel til at gøre gjældende, at jeg skulde have vist anden Ret og Retfærdighed lige over for Socialister end over for Andre. Derom er der slet ikke Tale, men hvad der er Spørgsmaal om, er, om Forsamlinger af en vis Art maatte siges at være af en saadan Bestaenhed, at det var rigtig eller ikke rigtig at søge saa vidt muligt at hæmme dem om Søndagen, navnlig naar de fandt Sted paa en saadan Maade, at de kunde komme i Kollision med den store Masses religiøse Følelse. Jeg skal gentage, at § 11 i Anordningen af 1845 er bestaaende, og deraf følger, at naar der fra selve Befolkningens Side paakalbes Overighedens Bistand for at værne dem mod saadanne Scener, som oftere have fundet Sted paa Søndage, vilde efter min Opfattelse vedkommende Overighed, Politiet, mistkjende sin Embedspligt, naar den ikke bragte Bestemmelsen i Udførelse; og hvis nogenfinde disse Bestemmelser i § 11, som sigte til at forebygge Forstyrrelse af Freden paa Helligdage og værne mod Alt, hvad der kan vække offentlig Forargelse, maatte kunne anerkjendes for at være paa deres Plads og at burde bringes til Anvendelse, tror jeg, at det er i saadanne Tilfælde som dem, der